

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/6/2015
Identifikačné číslo spisu:	7014200702
Dátum vydania rozhodnutia:	17.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7014200702.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci žalobcu: MEGA TRUCKING SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Holubyho 12, Košice, IČO: 36 581 461, právne zastúpeného: AZARIOVÁ RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, Košice, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 10. apríla 2014, č. 2014/31251/13965/OPČ-SSZ, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/67/2014-48 zo dňa 12. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/67/2014-48 zo dňa 12. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 7S/67/2014-48 zo dňa 12. novembra 2014 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 10. apríla 2014, č. 2014/31251/13965/OPČ-SSZ, ktorým Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava ako príslušný správny orgán podľa § 4 ods. 6 písm. c) zákona č. 453/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov a § 12 písm. t) zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o službách zamestnanosti“) a podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach č. KEO/ZOSZ/ZAM/2013/36000/136935 zo dňa 21. februára 2012, ktorým bola žalobcovi podľa § 65 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti uložená povinnosť zaplatiť odvod za nesplnenie povinného podielu zamestnávania počtu občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti za rok 2010, ktorý žalobcovi chýbal na celkovom počte zamestnancov podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona o službách zamestnanosti vo výške 2 790 Eur tak, že označené prvostupňové rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach zo dňa 21. februára 2013 zmenil z dôvodu vznesenej námietky premlčania tak, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice,

rozhodnutím č. KEO/ZOSZ/ZAM/2013/36000/136935 zo dňa 21. februára 2013, zamestnávateľovi MEGA TRUCKING SLOVAKIA, s.r.o., Holubyho 12, Košice, IČO: 36 581 461 v zmysle ustanovenia § 65 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti ukladá povinnosť zaplatiť odvod za nesplnenie povinného podielu zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti za rok 2010, ktorý mu chýbal na celkovom počte zamestnancov podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona o službách zamestnanosti vo výške 2 631 Eur.

Krajský súd v Košiciach v konaní podľa § 247 a nasl. O.s.p. po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa, dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol: Žalobca v podanej žalobe uviedol, že zamestnanci žalobcu sú v prevažnej miere vodiči zameraní na poskytovanie prepravy tovaru do zahraničia, na základe potencionálnych objednávateľov a považujú sa za vyslaných pracovníkov do zahraničia v zmysle ust. § 63 ods. 3 zákona o službách zamestnanosti. Vodičov kamiónovej prepravy žalobca totiž považoval za vyslaných zamestnancov, v zmysle Smernice 96/71/ES Európskeho parlamentu a Rady zo dňa 16. decembra 1996, ktorej článok 1, 2 bol implementovaný do ustanovenia § 5 ods. 4 Zákonníka práce.

Ako uviedol krajský súd, žalobca v súvislosti s formulovanou definíciou vyslaného pracovníka vytýkal správne mu orgánu, že neoprávnene uložil ako zamestnávateľovi povinnosť zaplatiť odvod za nesplnenie povinného podielu zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti za rok 2010, ktorý mu chýbal na celkovom počte zamestnancov podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona o službách zamestnanosti vo výške 2 631 Eur.

Vzhľadom na podané žalobné námietky bolo úlohou súdu zaoberať sa výkladom ustanovenia § 63 ods. 3 zákona o službách zamestnanosti, pričom sa nestotožnil s výkladom, ktorý žalobca prezentuje v podanej žalobe vo vzťahu k ustanoveniu § 63 ods. 3 zákona.

Podľa názoru súdu zamestnanci žalobcu, vodiči medzinárodnej kamiónovej prepravy sa nepovažujú za vyslaných zamestnancov žalobcu, a to vzhľadom na odkaz k tomuto ustanoveniu, podľa zákona č. 151/2000 Z. z. o zahraničnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože iba tí zamestnanci sa nezapočítavajú do priemerného evidenčného počtu zamestnancov, ktoré taxatívne vymenováva zákon o službách zamestnanosti (§ 63 ods. 3).

Zamestnanci žalobcu - vodiči medzinárodnej kamiónovej prepravy plnia úlohy v zahraničí, ale vyplývajúce z bežnej podnikateľskej činnosti žalobcu, podľa predmetu činnosti žalobcu zapísaného v obchodnom registri a nie podľa zákona č. 151/2010 Z.z., ktorý sa vzťahuje na štátnozamestnanecké a pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s vykonávaním zahraničnej služby, napr. diplomatická misia, konzulárna činnosť, pričom pracovníci žalobcu neplnia úlohy zamestnávateľa v zahraničnej službe.

Z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti vyplýva, že práca šoféra medzinárodnej cestnej prepravy patrí medzi také činnosti, ktoré sú vykonávané aj v pracovnom pomere, pričom zamestnanci žalobcu mali v pracovných zmluvách dohodnuté miesto výkonu práce v sídle žalobcu na území Slovenskej republiky, čo žalobca v podanej žalobe zdôvodnil tým, že nie je možné v pracovnej zmluve uviesť presné miesto výkonu práce, kde budú jednotliví zamestnanci vykonávať pracovnú činnosť, a preto jedine z tohto dôvodu je na niektorých pracovných zmluvách uvedené MEGA TRUCKING SLOVAKIA, s.r.o. Košice ako miesto výkonu práce. Teda aj z tohto dôvodu nemohli byť zamestnanci žalobcu vyslaní na územie iného členského štátu na dobu určitú, ako to upravuje ustanovenie § 5 ods. 4 Zákonníka práce.

Pokiaľ žalobca v podanej žalobe poukázal na rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/45/2011, 6S/4/2010, k tomu súd uvádza, že uvedenými rozsudkami boli zrušené rozhodnutia správneho orgánu iba z tých dôvodov, že boli súdu predložené neúplné spisy, bez pracovných zmlúv a z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/25/2010, na ktorý taktiež poukázal žalobca,

vyplýva, že sa vzťahoval na agentúru dočasného zamestnávania, pričom v konaní žalobca nepreukázal, že vo vzťahu k svojim zamestnancom pôsobí ako takáto agentúra, a že mal v zahraničí pracovisko, ktoré by bolo trvalým miestom výkonu práce jeho zamestnancov (vodičov).

K žalobcom vznesenej námietke premlčania v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že právo na zaplatenie odvodu za nesplnenie povinného podielu zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím za rok 2010, sa mohlo vykonať po prvý raz k 1. aprílu 2011, pričom rozhodnutie žalovaného, ktorým sa určuje žalobcovi zaplatiť odvod vo výške 2 631 Eur, bolo vydané až dňa 10. apríla 2014, súd uvádza, že ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce plynutie premlčacích lehôt sa na daný prípad nevzťahujú, nakoľko Občiansky zákonník je súkromnoprávnym predpisom, pritom právne predpisy, ktoré boli podkladom na vydanie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a žalovaného, sú predpismi verejného práva. Zároveň je potrebné uviesť, že aj v prípade, ak by sa ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce plynutie premlčacích lehôt vzťahovali na daný prípad, z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, na ktoré poukazuje žalobca, vyplýva, že premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Z obsahu spisu vyplýva, že prvé rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa bolo vydané dňa 21. februára 2013, teda v trojročnej premlčacej lehote, takže aj z tohto dôvodu by bola vznesená námietka premlčania irelevantná.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. zmenil, zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie a to z dôvodu aplikácie právneho stavu na stav skutkový v rozpore so zákazom retroaktivity právnych noriem, z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj z ďalších dôvodov. Podľa názoru žalobcu v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že povinnosťou súdu bolo skúmať ustanovenie § 63 zákona o službách zamestnanosti a jeho aplikáciu správnym orgánom okrem iného aj z hľadiska jeho správnej časovej pôsobnosti, pričom časovou pôsobnosťou sa rozumie časový úsek, v ktorom normatívny právny akt reguluje určité právne vzťahy, pričom berie do úvahy sociálne a ekonomicko-spoločenské právne vzťahy v danom období.

Rozhodnutie žalovaného napadnuté správnu žalobou bolo síce vydané v roku 2014, konkrétne 10. apríla 2014, kedy už bola platná a účinná novela číslo 96/2013 Z.z. s účinnosťou od 1. mája 2013, ktorá priniesla zmenu ustanovenia § 63 ods. 3 predmetného zákona, no týka sa povinnosti plniť povinný podiel zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím vo vypočítanej výške 2.631 Eur za rok 2010. Je zrejmé, že žalobca sa nemohol v roku 2010 správať podľa normy účinnej od mája 2013, ale v súlade s normou platnou a účinnou v roku 2010. Takýmto rozhodnutím krajského súdu bol porušený zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorým sa vyznačuje každý vyspelý demokratický štát.

V zmysle právnej úpravy platnej a účinnej v roku 2010, ustanovenie § 63 zákona o zamestnanosti malo nasledovné znenie bez odkazu na číslo 61: Celkový počet zamestnancov na účely odseku 1 písm. d) je priemerný evidenčný počet zamestnancov vo fyzických osobách za kalendárny rok. Do celkového počtu zamestnancov sa nezapočítavajú zamestnanci, ktorí plnia úlohy zamestnávateľa v zahraničí.

Podľa názoru žalobcu krajský súd vidí jediný nedostatok v tom, že zamestnanci žalobcu nevykonávajú úlohy zamestnávateľa v diplomatickej misii, resp. iné činnosti, ktoré taxatívne vymenúva zákon.

Žalobca poukázal vo svojom odvolaní na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžp1/2010, v zmysle ktorého „Slovenská republika je právny štát, ktorý je založený na princípoch právnej istoty a predvídateľnosti právnych noriem, pričom nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy - účastníka správneho konania, ale vždy na

ťarchu tvorcu právnej normy.“

Samotný krajský súd uvádza, že zamestnanci žalobcu - vodiči kamiónovej dopravy, plnia úlohy zamestnávateľa v zahraničí vyplývajúce z jeho podnikateľskej činnosti. Z toho istého vychádzal aj samotný žalobca ako zamestnávateľ v roku 2010, resp. 2011 pri posudzovaní povinností uložených mu zákonom o službách zamestnanosti, vrátane povinnosti odvodu za neplnenie povinného podielu zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím a logicky, podobne ako krajský súd, uvážil, že túto povinnosť nemá. Napriek tomu vo štvrtom odseku strany 11 odôvodnenia uvádza, že činnosť vodiča medzinárodnej kamiónovej prepravy patrí medzi také činnosti, ktoré sú vykonávané aj v pracovnom pomere, pričom miestom výkonu práce v pracovných zmluvách je sídlo žalobcu.

Žalovaný správny orgán navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Žalovaný odvolacie dôvody považuje za neopodstatnené. Žalovaný sa náležite vyjadril ku všetkým skutočnostiam a námietkam žalobcu, ktoré namietal vo svojich podaniach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako i konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, pričom napadnuté rozhodnutie žalovaného skúmal najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a ide o rozsudok, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 v spojení s § 250s O.s.p.) vec prejednal, pričom senát odvolacieho súdu jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. februára 2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, mal za preukázané, že predmetom preskúmania bolo rozhodnutie žalovaného č.: 2014/31251/13965/OPČ-SSZ zo dňa 10. apríla 2014, ktorým podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach č. KEO/ZOSZ/ZAM/2013/36000/136935 zo dňa 21. februára 2012, ktorým zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z dôvodu vznesenej námietky premĺčania tak, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, rozhodnutím č. KEO/ZOSZ/ZAM/2013/36000/136935 zo dňa 21. februára 2013, zamestnávateľovi MEGA TRUCKING SLOVAKIA, s.r.o., Holubyho 12, Košice, IČO: 365 81 461 v zmysle ustanovenia § 65 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti ukladá žalobcovi povinnosť zaplatiť odvod za nesplnenie povinného podielu zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti za rok 2010, ktorý mu chýbal na celkovom počte zamestnancov podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona o službách zamestnanosti vo výške 2 631 Eur.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti zamestnávateľ na účely tohto zákona je právnická osoba, ktorá má sídlo alebo sídlo svojej organizačnej jednotky na území Slovenskej republiky, alebo fyzická osoba, ktorá má na území Slovenskej republiky trvalý pobyt a ktorá zamestnáva fyzickú osobu v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti zamestnanec na účely tohto zákona je fyzická osoba v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu alebo doktorand v dennej forme doktorandského štúdia.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 4 Zákonníka práce, vyslaným zamestnancom je zamestnanec, ktorý počas určitej doby vykonáva prácu na území iného členského štátu, ako je štát, v ktorom bežne pracuje.

Podľa § 63 ods. 1 písm. d) zákona o službách zamestnanosti zamestnávateľ je povinný zamestnávať občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 písm. a); ak zamestnáva najmenej 20 zamestnancov a ak úrad v evidencii uchádzačov o zamestnanie vedie občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 písm. a) v počte, ktorý predstavuje 3,2 % z celkového počtu jeho zamestnancov. Celkový počet zamestnancov na účely ods. 1 písm. d) je priemerný evidenčný počet zamestnancov vo fyzických osobách za kalendárny rok. Do celkového počtu zamestnancov sa nezapočítavajú zamestnanci, ktorí plnia úlohy zamestnávateľa v zahraničí (§ 63 ods. 3 zákona o službách zamestnanosti).

Podľa § 219 ods.1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2 § 219 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 v spoj. s § 250i ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenej právnej veci udáva, že základnou námietkou, ktorú žalobca v žalobe ako i v odvolaní proti rozsudku krajského súdu uviedol je tá skutočnosť, že sa na neho nevzťahuje odvodová povinnosť v zmysle § 9 ods.1 písm. a) v spojení s § 65 zákona o službách zamestnanosti. Žalobca ďalej považuje výklad ustanovení zákona o službách zamestnanosti týkajúci sa odvodovej povinnosti voči žalobcovi zo strany žalovaného ako i krajského súdu za nesprávny a to v súvislosti s posudzovaním miesta výkonu práce jeho zamestnancov tak ako bolo dohodnuté v pracovných zmluvách. Podľa jeho názoru v prípade žalobcu sa jednoznačne jedná o prípad, že posudzovaní zamestnanci žalobcu sú tí, ktorí spĺňajú definíciu vyslaného zamestnanca, pričom uvedená

definícia bola doslovne prebratá zo Smernice do Zákonníka práce.

Z ustanovenia § 4 zákona o službách zamestnanosti vyplýva, že práca šoféra medzinárodnej kamiónovej cestnej prepravy patrí medzi také činnosti, ktoré sú vykonávané aj v pracovnom pomere a zamestnanci žalobcu mali v pracovných zmluvách dohodnuté miesto výkonu práce na území Slovenskej republiky.

Zákon o službách zamestnanosti tak v § 4 definuje, kto je zamestnancom na účely tohto zákona, ale nevymedzuje pojem zamestnanca v zahraničí.

Pre posúdenie dôvodnosti odvolania bolo preto potrebné riešiť otázku, koho možno považovať za zamestnanca, ktorý plní úlohy zamestnávateľa v zahraničí pri podpornom použití ustanovení Zákonníka práce alebo medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Žiadny slovenský právny predpis, alebo pre Slovenskú republiku záväzná medzinárodná zmluva nevymedzuje v súvislosti s vymedzením miesta výkonu práce právne postavenie šoférov medzinárodnej cestnej dopravy inak, ako je upravené právne postavenie iných zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje Zákonník práce. Žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že zamestnáva zamestnancov v takomto pracovnom zaradení, ale práve naopak z predložených pracovných zmlúv vyplýva, že základným miestom výkonu práce zamestnancov žalobcu sú Košice.

Z uvedených právnych noriem nad akúkoľvek pochybnosť vyplýva, že zamestnancami, ktorí plnia úlohy zamestnávateľa v zahraničí sú fyzické osoby, zamestnané na zahraničných pracoviskách zamestnávateľa a vyslaní zamestnanci, ako aj zamestnanci, vyslaní agentúrami dočasného zamestnávania na výkon práce do zahraničia pre zahraničnú osobu.

V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že z ustanovení zákona o službách zamestnanosti vyplýva, že zamestnávateľ, ktorý zamestnáva viac ako 20 zamestnancov, má určité povinnosti v súvislosti so zamestnávaním zdravotne postihnutých občanov, pričom v § 3 a § 4 definuje pojem „zamestnávateľ“ a „zamestnanec“ pre potreby tohto zákona.

Odvolací súd sa stotožnil so zistením krajského súdu, ktorý po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného dospel k právnomu názoru, že žalovaný vo svojom rozhodnutí posúdil túto otázku správne, keď považoval za zamestnancov aj tých zamestnancov, ktorí vykonávali prácu počas služobnej cesty v zahraničí. Žalobca ani v konaní na súde nepreukázal, že vo vzťahu k svojim zamestnancom pôsobí ako agentúra dočasného zamestnávania, nemal v zahraničí pracovisko, ktoré bolo trvalým miestom výkonu práce jeho zamestnancov (šoférov).

Správne orgány oboch stupňov rozhodli o povinnosti zaplatiť odvod za nesplnenie povinnosti povinného podielu zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím podľa ustanovení zákona o službách zamestnanosti za rok 2010.

Podľa názoru odvolacieho súdu námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní neboli tak spôsobilé zmeniť právnu vyčerpávajúcu a logickú argumentáciu rozsudku krajského súdu ako i rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k.7S/67/2014-48 zo dňa 12. novembra 2014 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.